

Беседа Епископа Артемија на монашењу у Манастиру Светог Преображења у Леушићима, 2020.

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Прославили смо браћо и сестре велике празнике у јануару: Божић – Рођење Христово, Нову годину – Обрезање Христово, Богојављење, када су се Света Тројица јавила, Светога Јована Пророка и Претечу, Светога Оца нашега Саву, првога Архиепископа српскога, и цео јануар кад погледамо, био је испуњен свечаним Богослужењима, молитвама и духовном радошћу. И таман би се рекло, сад ћемо мало да предахнемо, а Господу би угодно да нам и данас, први дан фебруара месеца, приреди једно ново духовно славље, нову духовну радост. У овом малом манастиру овде, на овоме брдашцету, Господ је сазвао све нас овде, „изблиза и издалека“, ради чега: ради једног догађаја који показује и открива људима смисао нашег боравка овде на земљи, смисао стварања човека и његовога циља. Сабрао нас је Господ овде данас да присуствујемо и учествујемо у једном изузетном чину монашења две сестре овога манастира, које су после више година припремања удостојене да приме свети монашки чин, да се обуку у анђелску ризу, у мантију монашку, и тиме да потврде своју решеност, своју одлуку са којом су дошле у овај манастир пре три године и нешто „јаче“. А шта су оне за циљ имале, показале су вечерас када су давале одговоре на питање, зашто су дошле у манастир. Да ли их је неко натерао, приморао? Чули сте њихове одговоре. На свако питање био је одговор: „Да, с Божијом помоћи.“ Ови завети које су оне положиле вечерас нису нимало лаки. Њих човек својом људском снагом, својом моћи, не би био у стању да одржи и да испуни. И оне то знају. И зато нису одговарале, као што се у свету говори: хоћу, могу и тако даље, него „да, али с Божијом помоћи,“ као што је и Господ рекао у Своме Јеванђељу: „Без Мене не можете чинити ништа,“ – оне то знају, зато су тако и одговорале – „без Господа ништа добро не можемо чинити, без Његове помоћи,“ а зло, грех, можемо да чинимо, и чинимо без Њега. Грешимо по својој вољи, а кајемо се по Његовој милости и

прибегавамо Њему са покајањем, а Он као милостив Родитељ и Отац, прима нас, као Своја заблудела чеда. Данас, двадесет први век: људи одлазе на месец, спремају се и даље да иду; рекло би се, не постоје границе људске гордости. Данас се зида нова Вавилонска кула о којој се говори у Старом Завету, када су људи намислили да сазидају кулу до неба и да сачувају своје име: значи гордост је њих руководила, нису успели, јер Бог није дозволио. Бог је сишао и помео њихове језике, нису се разумели, нису могли даље да граде. Такве су и данашње Вавилонске куле, ракете, сателити, и све остало што је човек у задњих неколико деценија измислио и створио – све је то плод људске гордости. А чиме се то све завршава? Смрћу оних који су то створили. Њихове творевине су њих надживеле. Какав је онда циљ и смисао тога свега био? Нема га. Оно што смрт одузима од нас – није вредно да се за то жртвујемо, али зато имати пред лицем својим, пред очима својим, пред душом својом вечни циљ који је Бог поставио човеку, да се у овом животу припрема за Живот Вечни, ради чега је и створен – Господ га није створио, да поживи на земљи један одређен број година, педесет или сто, није битно, па да га нестане, не, него да настави да живи у другом животу, духовном животу, и да чека Васкрсење мртвих. То нас учи наша света вера православна, то знају и ове две сестре које су се определиле, одрекле се света и свега у свету, узеле Крст Христов на своја рамена, и кренуле за Њим, по Његовим речима: „Ко хоће да за Мном иде, нека се одрекне себе, узме крст свој и иде за Мном“, а то значи, одрећи се своје зле воље, потчинити се Закону Божијем, заповестима Божијим, трудити се у њиховом извршавању и на тај начин изграђивати себи будући живот у Царству Христовоме. Ови Завети које су сестре наше вечерас положили, а који подсећају све нас који смо то раније учинили, да не заборавимо шта смо и ми обећали, као и оне што су вечерас обећале, и да знамо, да нам Бог неће судити по ономе што смо обећали, него по ономе што смо од обећаног одржали, извршили, испунили. Зато нека Господ прими вечерас наше молитве, нека прими монашење ове две сестре, монахиње Дарије и монахиње Февроније, да их укрепи на њиховом путу, а њихова нова имена, њихови нови Анђели Чуvari и Светитељке чија имена носе, да им буду пример који их треба подржавати у овом животу, и заштитнице, молитвама својим пред Престолом Божијим, а оне, наше драге сестре, оне су вечерас постале молитвенице, не само за себе,

него и за све нас и цео наш многострадални народ српски. Да нас Господ сачува и одржи на правој путу, истинског исповедања вере православне, да одржимо и сачувамо и предамо млађима ту веру коју смо примили од Светих Апостола и Светих Отаца, неупрљану, неискривљену, неизмењену, да је предамо нашим млађим поколењима, нашој деци и омладини, да би се Име Божије у роду нашем славило на прави начин, док је света и века, а све нас да Господ када пођемо одавде, прими у Царство Своје Небеско, и дарује нам вечни, блажени живот, да тамо и ми са свима Светима слаavimo, Њега Чудеснога Господа, са Оцем и Духом Светим, кроза све векове и сву вечност Амин.

Нека је сретно и благословено ово молитвено вече и овај чин монашења две наше нове сестре. Амин.